

“Wat zei je? Westeremden?”

Door Susanne Dijk

De stilte. De wind. Geen mensen. Oude huizen. Slingerende weggetjes. Ga ik hier de komende jaren echt wonen?

Ik was elf toen ik van een nieuwbouwwoning in de stad Groningen naar het platteland verhuisde. Ik wilde niet. Ik zat op een grote basisschool en had genoeg vriendinnen. In – hoe heet het dorp ook alweer? – zouden maximaal 2 meisjes van mijn leeftijd wonen, hoe moet ik daar ooit wonen zonder mezelf een kluizenaar te voelen of sociaal geïsoleerd te raken?

Ik betrad de oude pastorie naast Jachin, de voormalige kerk en jeugdsoos. Dit is mijn huis, hier ga ik wonen. Ik loop naar binnen en kom in een lange gang met oude tegeltjes en een glas-in-lood deur. Hier en daar missen stukjes uit de tegels. In de keuken ligt versleten laminaat op de vloer en de keukenkastjes zijn gemaakt van gebruikt hout met verfspatten. Brrr.

De dag dat wij aan het verhuizen waren zat er een meisje in de speeltuin op de schommel, samen met een ander meisje uit het dorp. Ze waren geïnteresseerd aan het kijken wie er in het huis kwam wonen. Ik herinner me nog dat mijn juf zei: “Het is een hele happening als er een nieuw meisje komt wonen in zo’n klein dorp.” Ik besteedde verder geen aandacht aan die meisjes en ging binnen verveeld op een stoel zitten.

Ik had nooit gedacht dat ik me meer thuis zou voelen in Westeremden dan in de stad. In de stad gebeurt ‘het’ immers allemaal. Maar in de stad voel ik me één van de velen, en dat ben ik daar ook. In Westeremden ben ik Susanne, ben ik de dochter van Thea en het meisje dat in 2005 in de oude pastorie naast de oude Jachin kwam wonen. Westeremden heeft een verleden, het heeft verhalen. Er zit een prachtig historisch verhaal achter de Abt Emoschool, een verhaal dat mijn vader mij vaak genoeg heeft verteld. “Hier stond vroeger de school, waar nu dat moestuintje is gemaakt”, vertelde mijn vader als we door Westeremden liepen, “en dat weiland waar die koeien staan, zie je dat? Dat was vroeger de ijsbaan”. Mijn vader heeft Sociale Geografie gestudeerd en is ontzettend geïnteresseerd in dorpjes zoals Westeremden. Hij heeft bij mij ook die interesse opgewekt en inmiddels weet ik zelfs dat Westeremden ooit een haven had, waar nu die schattige steiger ligt.

Hoezo, er is niets te doen in dorpen? We hebben een jeugdsoos, die elke vrijdag- en zaterdagavond open is en regelmatig themafeestjes organiseert. Eens in de twee jaar wordt er een feestweek georganiseerd met als hoogtepunt de Stille Knipe. Afgelopen jaar nam ik twee vriendinnen van mijn vereniging uit de stad mee en ze hebben zich geweldig vermaakt. Dat geslenter van kroeg naar kroeg, waar je onderweg allemaal bekenden tegenkomt en bij ze aansluit. Dat ene huis wat er van buiten altijd zo mysterieus uit ziet, maar van binnen is omgetoverd tot een prachtige kroeg waar je maar 1 euro betaalt voor bier en wijn. Dat ritme waarbij je om 8 uur ’s ochtends op bed gaat en een halfuur later er alweer uit moet voor je werk. Terwijl je aan de keukentafel je ontbijt eet zie je dat het kampvuur verderop nog steeds vermaak biedt aan dronken mensen die (enigszins wankelend) met elkaar aan het praten zijn over iedereen die ze die nacht hebben ontmoet.

Ook dorpsvereniging Orando zit niet stil. In samenwerking met de (kinderen en juffen van de) Abt Emoschool worden er bijna maandelijks ‘Emomentjes’ georganiseerd in het dorps huis, waarbij een tombola de feestelijke afsluiter is van een prachtig toneelstuk dat de kinderen van de school

opvoeren. Natuurlijk wordt met kerst de enorme boom op het dorpsplein versierd met kunstwerkjes van de kinderen van de Abt Emoschool, die ze er zelf in mogen hangen.

Ik woon inmiddels al bijna 9 jaar in Westeremden en ik moet er niet aan denken om er niet meer te wonen. Tot op de dag van vandaag zijn onze keukenkastjes nog steeds gemaakt van gebruikt hout, is de houten vloer alleen maar nóg meer versleten geworden en is dat meisje op die schommel nog steeds mijn vriendin.

Ik studeer en woon nu weliswaar in de stad, maar ik ga met plezier 's weekends naar mijn moeder om naar mijn echte thuis te gaan. Als ik naar buiten loop ruik ik de stilte en de vrijheid van een dorp en hier kan ik ontzettend van genieten. Ik vraag mijn moeder regelmatig of we weer een van die zogenoemde 'Ommetjes' zullen opzoeken, die we ooit eens hebben ontdekt toen we rondliepen in Garnwerd. Zelfs de beruchte tegeltjesstrijd waarmee Westeremden sinds lange tijd weer de krant haalde vind ik leuk en maakt me aan het lachen. Iedereen wil laten zien dat ze iets te zeggen hebben, en terecht! Heerlijk, die dorpse sfeer.